

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Tomáše Blažka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. JUDr. Milanem Paláčkem, advokátem se sídlem Politických vězňů 1531/9, Praha 1, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Liberci**, se sídlem Rumjancevova 149/10, Liberec, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. arch. E. K.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2017, č. j. ZKI LI-O-15/283/2017-6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 3. 2022, č. j. 15 A 208/2017-435,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Katastrální úřad pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Žatec (dále jen „katastrální úřad“) rozhodnutím ze dne 10. 4. 2017, vydaným podle § 45 odst. 3 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“), nevyhověl námitce žalobce proti obsahu obnoveného katastrálního operátu pro katastrální území Veletice týkající se zobrazení stavební parcely č. XA. Zároveň katastrální úřad rozhodl, že tato parcela bude v katastru nemovitostí evidována podle výsledku obnovy katastrálního operátu přepracováním souboru geodetických informací s výměrou 234 m². Žalobce podal proti rozhodnutí katastrálního úřadu odvolání, které zamítl žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl v záhlaví specifikovaným rozsudkem. Žalobce namítal, že v rozporu se skutečným stavem není v obnoveném katastrálním operátu uvedeno jeho vlastnické právo ke sporné části výše uvedené parcely, u níž jsou jako vlastníci evidováni Ing. arch. E. K. (dále také „osoba zúčastněná na řízení“) a K. K. Své vlastnické právo ke sporné části parcely žalobce dovozoval z přidělu usedlosti č. p. X ve X jeho právnímu předchůdci, panu M. Š. Krajský soud této argumentaci nevyhověl. Zdůraznil, že při obnově katastrálního operátu přepracováním se neprovádí zjišťování průběhu hranic v terénu ani jejich měření podle skutečného stavu v terénu. Dále připomněl, že účelem institutu opravy chyby v katastrálním operátu je odstraňování rozporu mezi jednotlivými částmi katastrálního operátu, nikoliv rozporu evidovaných údajů se skutečným stavem. Jedná se o případy, kdy údaje zapsané v katastru neodpovídají obsahu v operátu založených podkladů, na jejichž základě se takové údaje obsahem katastru staly. Řízením o opravě chyby proto zásadně nelze řešit spory o existenci a obsah vlastnického práva či jiného věcného práva k nemovitosti.

[3] Podle krajského soudu se tak většina námitek žalobce míjela s předmětem řízení a pravomocí katastrálního úřadu a žalovaného v řízení o námitkách proti obsahu obnoveného katastrálního operátu. V daném řízení se totiž zkoumá pouze to, zda se pracovník katastrálního úřadu při vedení či obnově katastrálního operátu nedopustil zřejmého omylu. V režimu opravy chyby v katastrálním operátu lze navíc napravit pouze chybu, ke které došlo při vedení katastru nemovitostí od 1. 1. 1993, případně chybu vzniklou v období od 1. 4. 1964 do 31. 12. 1992 při zakládání a vedení bývalé evidence nemovitostí. Nelze však tímto způsobem napravit případné chyby zjištěné v dnes již historických pozemkových evidencích, jako je například pozemková kniha či pozemkový katastr.

[4] Krajský soud konstatoval, že katastrální úřad postupoval při obnově katastrálního operátu v souladu se zákonem, neboť pouze přepracoval soubor geodetických informací do digitální formy a ověřil, že stav v platné mapě katastru nemovitostí odpovídá použitelným listinám uloženým v dokumentaci katastrálního úřadu. Žalobce ve správním řízení nedoložil žádné skutečnosti, ze kterých by vyplynulo, že by v obnoveném katastrálním operátu nebyl zapsán jako vlastník sporné části předmětné parcely v důsledku zřejmého omylu. Vzhledem k tomu, že stav údajů v katastru nemovitostí po provedené obnově katastrálního operátu plně koresponduje s příslušnou dokumentací a zakres předmětné parcely po provedené obnově katastrálního operátu přepracováním odpovídá jejímu zakresu před touto obnovou, nemohl katastrální úřad námitkám žalobce proti obnovenému katastrálnímu operátu vyhovět.

[5] Závěrem krajský soud dodal, že existenci vlastnického práva žalobce ke sporné části parcely nemůže vyloučit. Skutečnost, že žalobce není jako vlastník sporné části parcely evidován, však není důsledkem zřejmého omylu při vedení či obnově katastru. K řešení takového sporu o vlastnické právo je příslušný soud v občanskoprávním řízení.

II. Obsah kasační stížnosti žalobce, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž navrhl jeho zrušení z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel namítl, že katastrální úřad při obnově katastrálního operátu porušil zákon, neboť neopravil chybu vzniklou na základě zřejmého omylu, a tak zachoval neoprávněnou

pokračování

změnu geometrického a polohového určení pozemků. Tato chyba byla způsobena neoprávněným zásahem dřívějších orgánů geodézie, které někdy v roce 1968 provedly do mapy evidence nemovitostí zákres značky pořadového čísla 2.18 („slučka“). Ke vzniku „slučky“ nebyl dohledán žádný podklad ve všeobecné dokumentaci katastrálního úřadu. Následně byla tato chyba převzata do analogové katastrální mapy katastru nemovitostí, k čemuž došlo kopírováním předešlých grafických map bez jakékoliv aktualizace. Uvedeným způsobem vznikl nesoulad katastrální mapy se skutečným stavem v terénu.

[8] Podle stěžovatele je nesprávným závěr, že v daném řízení bylo možno přihlédnout jen k původnímu výsledku zeměměřické činnosti, která byla podkladem pro zápis platného geometrického a polohového určení. Podle služebního předpisu *Návod pro obnovu katastrálního operátu a převod* se totiž za využitelné podklady pro obnovu katastrálního operátu považují také výsledky zeměměřických činností založené v měřické dokumentaci katastrálního úřadu. Využitelným podkladem byl tedy také geometrický plán č. 208-238/2015. Krajský soud nepřihlédl ani k dalším stěžovatelem předloženým důkazům, které prokazují, že původní analogová katastrální mapa je v dané lokalitě chybná.

[9] Z předložených důkazů dle stěžovatele dále plyne, že obnovu katastrálního operátu v dané lokalitě nebylo možné provést přepracováním. Katastrální úřad měl, v souladu s § 41 katastrálního zákona, provést obnovu katastrálního operátu novým mapováním. Stěžovatel v této souvislosti odkázal rovněž na původní analogové katastrální mapy uvedené lokality, včetně mapy stabilního katastru z roku 1843 a katastrální mapy bývalého pozemkového katastru (PK).

[10] Sporný pozemek podle stěžovatele vždy sloužil jako jediná možná přístupová komunikace, která spojuje veřejnou komunikaci s bývalou zemědělskou usedlostí, na níž se nachází obytný dům č. p. X v k. ú. X. Sporný pozemek a uvedená zemědělská usedlost tak tvoří společný komplex, který byl předmětem přidělu na základě Dekretu o vlastnictví půdy ze dne 15. 12. 1945, přidělové listiny a grafického přidělového plánu. Tento sporný pozemek tak nemá nic společného se stavební parcelou č. 36/1, na němž je umístěn dům č. p. X v k. ú. X.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že katastrální úřad nebyl při obnově katastrálního operátu přepracováním povolán k autoritativnímu určování průběhu hranic pozemků. Ke kasační námitce, že obnovu katastrálního operátu přepracováním nebylo možné provést, žalovaný konstatoval, že katastrální úřad zahajuje obnovu katastrálního operátu z moci úřední, nikoliv na návrh. Stěžovatel se tedy v řízení o námitce nemůže domáhat jiného způsobu provedení obnovy katastrálního operátu. Žalovaný nicméně doplnil, že ani nové mapování není nástrojem, kterým se odstraňují vlastnické spory o průběhu hranice mezi pozemky. O průběhu sporné hranice může rozhodnout pouze soud v občanském soudním řízení.

[12] K odkazu stěžovatele na geometrický plán č. 208-238/2015, kterým je navrženo oddělení pozemkových parcel č. XB a XC ze stavební parcely číslo XA, žalovaný uvedl, že daný geometrický plán není v katastru zapsán. Podkladem, podle kterého by bylo možné změnit údaje katastru, není ani posudek Ing. M. K., MBA. K námitkám stěžovatele týkajícím se sloučení parcely st. p. č. XA a sporné „slučky“ žalovaný konstatoval, že tato parcela vznikla v 50. letech minulého století sloučením st. p. č. XA a p. p. č. X a od té doby se nezměnilo její geometrické a polohové určení a její výměra je stále stejná. Do obnoveného katastrálního

operátu byla zakreslena ve stejném rozsahu, jako byla dosud zakreslena v analogové mapě. Zákres v analogové mapě je shodný se zákresem obvodu st. p. č. XA a p. p. č. X v mapě pozemkového katastru. Nejedná se tedy o chybu dle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona.

[13] Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že závěry krajského soudu považuje za správné. Pozemek st. p. č. 36/1 má po celou dobu, kdy jej vlastní (tj. více než 40 let), stejný tvar i výměru. Stejný tvar je zobrazen nejen v mapách z tohoto anebo z minulého století, ale i v historické mapě.

[14] Stěžovatel reagoval na vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení replikami, v nichž s těmito vyjádřeními obsáhle polemizoval.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[15] Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Kasační stížnost přezkoumal v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zároveň dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Stěžovatel postupně zaslal Nejvyššímu správnímu soudu několik obsáhlých podání (kasační stížnost, její doplnění a repliky k vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení čítají celkem 39 stran), jeho argumentace je ale často chaotická, nepřehledná a repetitivní. Stěžovatel také na mnoha místech převážně rekapituluje předchozí řízení a všechny již uplatněné výhrady proti závěrům správních orgánů. Kasační stížnost je však mimořádný opravný prostředek, kterým je možno napadnout rozhodnutí krajského soudu. Právě toto rozhodnutí je předmětem řízení přezkoumávaným NSS; je proto povinností stěžovatele v kasační stížnosti uvést, s jakými konkrétními závěry krajského soudu nesouhlasí včetně důvodů nesouhlasu, nikoli pouze zopakovat námitky ze správního řízení či žalobní body. Činnost NSS jako soudu kasačního je ohraničena rámcem vymezeným rozsahem napadeného soudního rozhodnutí, a především skutkovými a právními důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí. Z kasační stížnosti proto musí být zřejmé, ve kterých částech a z jakých důvodů má NSS napadené rozhodnutí přezkoumat, přičemž není povinen a ani oprávněn sám možné nezákonnosti napadeného rozhodnutí dovozovat.

[18] NSS proto předesílá, že nepovažuje za účelné podrobně vyvracet jednotlivé kasační námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument stěžovatele. Úkolem soudu je vypořádat se s hlavními argumenty účastníků, čehož lze docílit i tím způsobem, že soud proti uplatněným námitkám postaví vlastní ucelený argumentační systém. Přesně tak hodlá NSS postupovat i v nyní posuzované věci.

[19] Stěžovatel sice výslovně neuplatnil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., v kasační stížnosti ale opakovaně uvádí argumentaci, která této námitce fakticky odpovídá – podle stěžovatele se krajský soud nijak nevyjádřil k některým podstatným žalobním námitkám. NSS proto nejprve zvážil, zda je rozsudek krajského soudu přezkoumatelný. Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, z jehož odůvodnění je zřejmé,

pokračování

jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení.

[20] Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je nicméně vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Konstatování nepřezkoumatelnosti by tedy mělo být v soudní praxi spíše výjimečné, „*není-li z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vůbec patrné, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních bodů. Naopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky...*“ (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]).

[21] NSS považuje napadený rozsudek krajského soudu za přezkoumatelný. Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu čítající 100 stran, která (stejně jako je tomu v případě kasační stížnosti) postrádala jasnou koncepci a bylo obtížné v ní určit, co je vlastně námitkou proti nosným důvodům rozhodnutí žalovaného. Krajský soud navzdory tomu identifikoval jádro žalobní argumentace a uceleně se k němu vyjádřil. Jeho povinností nebylo vyjádřit se ke každému tvrzení uvedenému v žalobě, která neobsahovala pregnantně formulované žalobní body, doplněné skutkovou a právní argumentací, ale jen nesourodě strukturovaný text.

[22] K věci samé NSS konstatuje, že katastrální úřad provedl obnovu katastrálního operátu pro katastrální území X, a to přepracováním souboru geodetických informací podle § 40 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona. Stěžovatel poté podal námitku proti obsahu obnoveného katastrálního operátu ve smyslu § 45 odst. 3 katastrálního zákona. Namítal, že katastrální úřad nevycházel ze skutečného stavu pozemku parc. č. st. XA, jehož součástí je stavba č. p. X Podle stěžovatele byla do uvedené stavební parcely v minulosti neoprávněně (tj. bez způsobitelného podkladu) sloučena i část komunikace, která podle přidělového řízení tvořila přístupovou cestu k bývalé usedlosti č. p. X. Uvedená usedlost byla určena právnímu předchůdci stěžovatele, panu M. Š. V obnoveném katastrálním operátu přitom nebyla vyznačena ani parcela, která by tuto spornou část parcely č. XA představovala. V době rozhodování správních orgánů byl stěžovatel vlastníkem pozemku parc. č. st. XD, jehož součástí je stavba č. p. X, a Ing. arch. E. K. a K. K. byli vlastníky pozemku parc. č. st. XA.

[23] Obnova katastrálního operátu je činností katastrálního úřadu, jejímž cílem je vyhotovení nového souboru geodetických informací ve formě grafického počítačového souboru a nového souboru popisných informací katastrálního operátu, kterou zahajuje katastrální úřad bez návrhu. Je možné ji provést mimo jiné i přepracováním souboru geodetických informací, kdy katastrální operát zůstává zachován s tím, že katastrální mapa je při tomto způsobu obnovy převáděna z grafické do digitální podoby. Při obnově katastrálního operátu přepracováním se, na rozdíl od obnovy katastrálního operátu mapováním, nevychází z nového vyšetření hranic jednotlivých parcel v terénu, ale dosavadní katastrální mapa je převedena z pevné podložky do počítačového souboru, který umožňuje vedení katastrální mapy pomocí výpočetní techniky. Z nové digitální mapy jsou pak vypočteny zpřesněné výměry parcel, aniž by tím byly jakkoliv dotčeny právní vztahy k předmětným nemovitostem. Obnova katastrálního operátu je tedy souborem úkonů

katastrálního úřadu technického a evidenčního charakteru. Obnovou katastrálního operátu nemohou být dotčeny právní vztahy k nemovitostem, není-li jejich změna doložena listinou. V rámci obnovy katastrálního operátu není katastrální úřad oprávněn jakkoliv rozhodovat o existenci či rozsahu vlastnického či jiného práva k dotčené nemovitosti (viz usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 6. 2005, č. j. Konf 90/2004-12, č. 695/2005 Sb. NSS., a rozsudek NSS ze dne 3. 12. 2009, č. j. 9 As 10/2009-35).

[24] Podle § 45 odst. 3 katastrálního zákona *vlastníci a jiní oprávnění mohou během vyložení obnoveného katastrálního operátu a ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy skončilo jeho vyložení, podat námitky proti obsahu obnoveného katastrálního operátu. O podaných námitkách rozhoduje katastrální úřad.* Podle § 36 odst. 1 katastrálního zákona *na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím právním předpisem.*

[25] K výkladu pojmu *zřejmý omyl* užitého ve výše citovaném ustanovení katastrálního zákona již existuje bohatá judikatura NSS. Podle rozsudku ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 As 166/2015-27, *„katastrální úřad je oprávněn (a povinen) opravit pouze takové údaje v katastru, které jsou chybné v důsledku zřejmého omylu. Musí zde tedy existovat rozpor mezi údaji katastru a listinami založenými ve sbírce listin. Zápis v katastru je podmíněn jednak existencí listiny, jednak tím, že tato listina má určitý obsah, ze kterého vyplývá závěr o existenci či neexistenci určitých práv nebo povinností vztahujících se k nemovitosti. Při opravě chybného údaje katastru (...) nemůže katastrální úřad vybočit ze své evidenční role a při rozhodování o opravě chybného údaje fakticky nalézat právo, tedy též posuzovat, za jakých podmínek práva vznikají, zanikají, mění se jejich obsah, přecházejí na jiné osoby. To přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení. Katastrální úřad může v řízení o opravě chyby katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky.“* Obdobně v rozsudku ze dne 4. 5. 2018, č. j. 8 As 176/2017-39, NSS uvedl, že *„o omyl zřejmý se jedná pouze v případě, že je chyba v katastru naprosto evidentní. Tento omyl musí být zřejmý ve vztahu ke všem dotčeným subjektům, tj. vlastníkům sousedících pozemků. Chyby v katastru, k jejichž zjištění se katastrální úřad neobejde bez podrobného zkoumání právní a skutkové stránky případu, nejsou způsobeny zřejmým omylem. Vedle toho pouhý nesoulad mezi hranicí v katastru evidovanou a v terénu skutečně užívanou není důvodem pro opravu údajů zapsaných v katastru (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 1. 2011, čj. 8 As 24/2010-112, ze dne 13. 4. 2017, čj. 10 As 307/2016-38)“.*

[26] Z těchto důvodů NSS souhlasí s krajským soudem, že správní orgány nebyly v daném řízení oprávněny řešit sporné právní otázky spočívající např. v posouzení, kdo je vlastníkem konkrétní nemovitosti či jaký je skutečný průběh mezi vlastníky sporné hranice mezi pozemky. Přesně toho se přitom stěžovatel v podstatě domáhal, byť své námitky tímto způsobem výslovně neformuloval. Uvedené otázky přísluší řešit soudu v občanském soudním řízení.

[27] Krajský soud se tedy v napadeném rozsudku správně zabýval otázkou, zda při vedení či obnově katastru došlo ke *zřejmému omylu*, na jehož základě v katastru není evidován zápis vlastnického práva stěžovatele ke sporné části stavební parcely č. XA. Konstatoval, že správní orgány ve svých rozhodnutích s odkazem na konkrétní listiny založené ve svém spise nepřisvědčily důvodnosti námitky, podle které stěžovatel nebyl v obnoveném katastrálním operátu chybně evidován jako vlastník sporné části předmětné parcely, neboť hranice sporné

pokračování

části předmětné parcely nebyly obsahem dosavadní analogové mapy a takováto skutečnost ani nevyplývala z využitých podkladů pro zápis příslušného údaje založených ve sbírce listin katastrálního úřadu. Rovněž krajský soud z analogové mapy území, která byla při obnově operátu převáděna do digitální podoby, a jejího zpřesněného rastru, ověřil, že do analogové mapy nebyla zanesena parcela představující spornou část předmětné parcely. Ve sbírce listin pak nebyla založena žádná listina, která by nasvědčovala tomu, že tato parcela má být v katastrální mapě vyznačena a že stěžovatel má být evidován jako její vlastník.

[28] NSS se s uvedeným hodnocením ztotožňuje. Stěžovatel k tomu v kasační stížnosti zejména namítl, že využitelným podkladem pro obnovu katastrálního operátu, který katastrální úřad pominul, byl geometrický plán č. 208-238/2015 ze dne 16. 12. 2015, vyhotovený Ing. L. P. Jak ale stěžovateli vysvětlil již žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, katastrální úřad by mohl využít daný geometrický plán při opravě zobrazení parcely pouze za podmínek stanovených v § 44 odst. 3 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále jen „katastrální vyhláška“). Jednou z podmínek předepsaných v uvedeném ustanovení katastrální vyhlášky je předložení písemného prohlášení vlastníků pozemků, že hranice pozemků nebyla jimi měněna, není sporná ani nebyla zpochybněna. Stěžovatel přitom předložil geometrický plán, nedoložil však souhlasné prohlášení vlastníků pozemků (Ing. arch. E. K. a K. K.). Z těchto důvodů nedošlo k zápisu platného geometrického a polohového určení pozemků dle zde navrhovaného stavu.

[29] Za podklady, podle nichž by bylo možné změnit údaje katastru, nelze považovat ani další stěžovatelem ve správním řízení předložené důkazy – posudek Ing. M. K., MBA, listiny obsahující hodnocení geometrického plánu vyhotovené Ing. P. atd. NSS odkazuje na jejich zhodnocení v bodě 57. napadeného rozsudku. Krajský soud se také řádně vypořádal s důkazními návrhy, které stěžovatel uplatnil v soudním řízení. V bodě 61. napadeného rozsudku k nim příhodně uvedl, že jádrem sporu je otázka, zda existuje rozpor mezi analogovou a digitální mapou a mezi údaji katastru a listinami založenými ve sbírce listin. K učinění takového závěru přitom je zásadně zcela postačující porovnání dosavadní a nové mapy a údajů v katastru s listinami založenými ve sbírce listin. Takovýto rozpor stěžovatel neprokázal a neprokázal ani to, že by došlo k tomu, že ve sbírce určitá listina zakládající k jeho újmě rozpor s údajem v katastru chybou či nedoplněním založena nebyla, ačkoli tomu tak být mělo. Navržené důkazní prostředky tak zejména měly prokazovat skutečnosti, které s předmětem správního řízení a soudního přezkumu nesouvisely. NSS přisvědčuje krajskému soudu také v jeho závěru, že i stěžovatelem hojně citovaná judikatura obecných soudů a Ústavního soudu nesouvisí s předmětem řízení.

[30] Nedůvodná je také kasační námitka, že obnovu katastrálního operátu v dané lokalitě nebylo možné provést přepracováním. NSS souhlasí se žalovaným, že volba způsobu provedení obnovy katastrálního operátu je v kompetenci katastrálního úřadu. Stěžovatel se nemůže v řízení o námitce podle § 45 odst. 3 katastrálního zákona domáhat jiného způsobu provedení obnovy katastrálního operátu.

[31] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že skutečnost, že stěžovatel není evidován jako vlastník sporné části stavební parcely č. XA, není důsledkem *zřejmého omylu* při vedení či obnově katastru. Spor o vlastnické právo má v daném případě natolik komplexní povahu, že se nemůže jednat o chybu katastru, která by byla *naprosto evidentní* a k jejímuž zjištění by se katastrální úřad obešel *bez podrobného zkoumání právní a skutkové stránky případu*. K řešení takového sporu o vlastnické právo je příslušný soud v občanskoprávním řízení.

[32] Navíc sporná část pozemku parc. č. st. XA, o níž se stěžovatel domnívá, že tvořila přístupovou cestu k domu č. p. X, je evidována jako součást této stavební parcely již poměrně dlouhou dobu. Není zcela zřejmé, od jakého momentu stěžovatel odkazuje na údajný neoprávněný zásah dřívějších orgánů geodézie, k němuž mělo dojít v roce 1968, žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že se tak stalo pravděpodobně v letech 1956 až 1960, kdy byla zakládána Jednotná evidence půdy. V tom případě by se zcela jistě nemohlo jednat o zřejmý omyl ve smyslu výše citované judikatury, neboť opravou chyby postupem podle zmiňovaných ustanovení katastrálního zákona nelze napravit případné chyby zjištěné v dnes již historických pozemkových evidencích, jako je například pozemková kniha či pozemkový katastr. Jak stěžovatele správně upozornil již krajský soud, katastr nemovitostí není přímým nástupcem pozemkových evidencí vedených na našem území před 1. 4. 1964 (viz rozsudek NSS ze dne 5. 9. 2012, č. j. 1 As 43/2012-55). I tato dílčí sporná okolnost dle názoru NSS jenom dosvědčuje, že v posuzované věci se zjevně nemůže jednat o zřejmý omyl při vedení či obnově katastru.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů nepřisvědčil kasačním námitkám a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[34] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání nákladů řízení této osobě. Ani osoba zúčastněná na řízení proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2024

JUDr. Radan Malík
předseda senátu